Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Kun en Spillemand
Citation:	Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561933776/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)
Anvendt udgave:	Kun en Spillemand

Bortreise. Gudfaderen hørte med et Slags Interesse paa hans Fortælling og smaalo! Violinbuen dandsede hen over Strængene, dersom disse sang hvad Gudfaderen tænkte ved sit Smiil, saa var det vist feberagtige, onde Tanker.

»Du skal ogsaa lære at spille paa den!« udbrød han. »Det kan blive Dig en Rigdom! Du kan spille Dig Penge til og spille Dig Sorgerne bort, naar Du engang faaer nogle! Her er min gamle Violin, min bedste faaer Du ikke endnu! Fingrene saaledes!« han stillede disse paa Strængene og styrede nu selv Buen i Drengens Haand.

Tonerne gjennembævede den Lille; han havde jo skabt dem! hans Øre opfattede enhver af dem, og de smaa Fingre bøiede sig smidigt hen over Strængene.

Næsten en Time varede denne første Underviisning, da greb Gudfaderen selv Violinen og spillede; det var en Leg med Toner, saaledes leger Jongleuren med Guldæbler og skarpe Knive.

»O spil, hvorledes Døden dandser!« bad den Lille, og Gudfaderen tog nogle kraftige Strøg, og medens den dybeste Streng endnu zittrede, hvislede Qvinten med dirrende, fine Toner. »Hører Du Keiseren? Han kommer med Trompetklang, men nu kommer Døden, han kommer som den pibende Vind! hører Du Paven? Han synger Psalmer, og Døden svinger sin Lee! Skjøn-Jomfru sværer i den hvirvlende Valts, men Døden, ja kan Du høre ham? Det er ligesom naar Faarekyllingen piber!« og Gudfaderen pressede selv sine Øine sammen, og store Vanddraaber stode paa hans Pande.

Nu lagde han Violinen, aabnede Døren til Haven, som vendte ud mod Fjorden; der svømmede de skovbegroede Øer i det blikstille Vand. Det var ved Solens Nedgang.

Hele den lille Have var afbenyttet til Kaalplantning; *Christian* betragtede især dem, som begyndte at sætte Hoved.

»Dem vilde vist Skarpretteren ønske, han havde!«

»Hvad siger Du Dreng?« spurgte Gudfaderen i en barsk Tone.

»Jeg meente, at Skarpretteren gjerne vilde have den store Kaal!« sagde *Christian*, »min Moder fortalte mig det ifjor, da vi kjørte forbi hans Huus og Have, hvor der groer ligesaadan Kaal. Hun sagde til mig, at dersom jeg vilde være Skarpretter, saa skulde jeg i Lære hos ham, og hvet Gang vi da spiste Kaal, blev jeg oplært ved at hugge med en Øxe Kaalstokken over, der hvor Mesteren først havde skaaret sit Hak!«